

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně a) U. O.
st. přísl. X
e.č. X

b) nezl. F. O.
st. přísl. X
e.č. X
obě pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022, č. j. OAM-579/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou obě žalobkyně napadly rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2022, č. j. OAM-579/ZA-ZA10-D07-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně (matka a nezletilá dcera) jsou státními příslušníky Uzbekistánu. Odcestovaly ze země původu na Ukrajinu a pak do Polska a odtud do SRN a následně do Rakouska, kde podaly žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odtud v květnu 2022 přicestovaly do ČR. Společně s nimi žádá o udělení mezinárodní ochrany partner žalobkyně a) pan A. K. (nar. X). Nemají zdravotní problémy a chtěly by žít v ČR.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyň nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
4. Jelikož bylo ze systému EURODAC zjištěno, že žalobkyně podaly žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 3. 2022 v Rakousku, je Rakousko příslušné k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout jmenovaného zpět na své území v souladu s čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU).
5. Dále se žalovaný zabýval tím, zda v případě Rakouska nedochází k tzv. systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Proto shrnul základní informace o tomto členském státě v Informaci OAMP ze dne 13. 1. 2021 (Rakousko). Podle žalovaného má Rakousko propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, které plně odpovídají evropským standardům azylového práva. Samotné žalobkyně nijak nezpochybnily kvalitu azylového řízení. V Rakousku se zdržovaly jen krátkou dobu a nesetkaly se tam s žádným závažným nedostatkem. Žalovaný též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z něhož lze usuzovat, že v případě Rakouska platí zásada vzájemné důvěry dodržování základních lidských práv mezi členskými státy.
6. Dále se žalovaný zabýval otázkou aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či

kulturní důvody. Žalobkyně tu nemají žádné přímé příbuzné ani blízké sociální vazby. Žalobkyním bylo v Rakousku poskytnuto ubytování, mohly tam setrvat a pravidelně dostávaly finanční prostředky. Námitky žalobkyně a) se vztahují výhradně k zajištění lékařského ošetření za přítomnosti ženy – lékařky. Tento problém je však lokálního charakteru (oblast města Perg), tudíž nejsou indicie, že by mělo jít o systematický nedostatek rakouského přijímacího systému. Žalovaný bere na vědomí nadcházející porod žadatelky s tím, že přemístění do Rakouska bude provedeno pozemní cestou po konzultaci se zdravotním zařízením Přijímacího a pobytového střediska Zastávka. Žalovaný tedy nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

7. Žalobkyně uvedla, že nerozporuje, že o udělení mezinárodní ochrany žádala v Rakousku. To se však rozhodla opustit, protože jim tam byla poskytnuta nedostatečná péče a nevyhovující podmínky. Žalobkyně je ve vysokém stadiu těhotenství. S ohledem na své náboženství (islám) musí být ošetřena pouze ženou – gynekoložkou. Toto jí nebylo v Rakousku umožněno. Ani strava v pobytovém zařízení jim nevyhovovala. Hygienické podmínky a čistota ubytování nesplňovaly standardy pro těhotnou ženu.
8. Dále má žalobkyně a) též obavy z cestování ve vysokém stadiu těhotenství, pokud v mezidobí dojde k o porodu. Podle jejího názoru sice nedostatky v Rakousku nedosahují intenzity nelidského či ponižujícího zacházení a nelze je ani považovat za systémový nedostatek azylového řízení, ale vzhledem k jejímu vysokému stadiu těhotenství mohou představovat závažný problém, a to zejm. z pohledu náboženského přesvědčení.
9. Žalobkyně dále namítly, že by ČR měla prostřednictvím čl. 17 nařízení Dublin III. převzít příslušnost a posoudit jejich žádost. Opačný postup je podle jejich názoru v rozporu se zásadou zachování celistvosti rodiny a zásady respektování nejlepšího zájmu dítěte (dosud nenarozeného). Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhy zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že v případě žalobkyň nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný uvádí, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany na území Rakouské republiky, a to dne 19. 3. 2022. Výše uvedené ostatně potvrdila i sama jmenovaná v průběhu pohovoru, který s ní byl proveden dne 20. 6. 2022. Během pohovoru žalobkyně rovněž sdělila, že důvodem vycestování rodiny z Rakouské republiky byla zamítavá odpověď rakouských úřadů na jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany a

stanovená povinnost do dvou týdnů opustit území Rakouské republiky. Do České republiky přicestovali na radu známých.

11. Jak vyplynulo z průběhu správního řízení, žalobkyně do České republiky přicestovaly pouze na základě doporučení svých známých, přičemž zde neměly žádné přímé příbuzenské a ani blízké sociální vazby. Z Rakouské republiky žalobkyně vycestovaly z důvodu, aby se vyhnuly důsledkům zamítnutí jejich žádosti o mezinárodní ochranu, o kterou v této zemi požádaly dne 19. 3. 2022. Žalobkyně a) přitom v průběhu správního řízení nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti vedení azylového řízení v Rakouské republice, což nečiní ostatně ani nyní ve své žalobě, když v ní pouze opětovně opakuje, že se v Rakousku potýkala s lokálním problémem nedostatku lékařek v oboru gynekologie. Žalovaný zdůrazňuje, že uvedené nemůže být důvodem pro nové podání a nové posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tentokrát na území České republiky, a nerespektování rozhodnutí úřadu v Rakouské republice, neboť dublinské nařízení má právě zamezovat hromadění žádostí o mezinárodní ochranu jednou osobou a bylo koncipováno také jako jeden z mechanismů, díky kterým také mohly být odstraněny hraniční kontroly v Schengenském prostoru. Žalovaný konstatuje, že kritéria daná dublinským nařízením jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu.
12. Žalovaný k uvedenému též uvádí, že udělování mezinárodní ochrany je s ohledem na čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie harmonizovanou oblastí a pro všechny členské státy tak existuje společný evropský azylový systém sestávající z několika nařízení a směrnic. Jeho součástí je právě i dublinské nařízení, které ve své kapitole III obsahuje kritéria, podle nichž se určuje, který stát je příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. V konkrétním případě žalobkyně, který podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice až poté, co byly neúspěšné v azylovém řízení vedeném o jeho žádosti v Rakouské republice, je pak nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016 – 24.
13. K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a proto lze konstatovat, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.

V. Správní spis

14. Ze správního spisu žalovaného krajský soud zjistil následující. Žalobkyně při poskytnutí údajů uvedly, že mají uzbeckou státní příslušnost, cestovní doklady mají v Rakousku. Žalobkyně a) je vdaná, obě jsou muslimského vyznání. V EU jsou

poprvé. Přicestovaly v květnu 2022 z Rakouska autem, kde žádaly o udělení azylu. Žalobkyně a) uvedla, že je těhotná a že potřebuje gynekologické vyšetření.

15. Při pohovoru dne 20. 6. 2022 žalobkyně a) za obě žalobkyně uvedla, že v Rakousku jim vzali veškeré dokumenty a pasy. Potřebovala lékařku (ženu), ale oni jim nabídli lékaře (muže). Poté byla jejich žádost odmítnuta, přičemž dostaly dva týdny na vycestování. Žalobkyně se nechťely vrátit do Uzbekistánu. V Rakousku neměla jiné zdravotní problémy. Nicméně v Rakousku se jim nelíbilo, ani její muž tam nemohl najít práci. V EU nemají žalobkyně žádné příbuzné. V případě, že se budou muset vrátit do Rakouska, tak pojedou, pokud pojedou muž žalobkyně a) dobrovolně. Od provedení pohovoru s nezletilou žalobkyní b) žalovaný upustil.
16. Podle sdělení Federálního úřadu pro migraci a azyl (dublínského oddělení) ze dne 27. 6. 2022 Rakousko akceptovalo přijetí obou žalobkyní zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Ve spisu je založena Informace OAMP (Rakousko) ze dne 13. 1. 2022, z níž vyplývá, že (podle bodu 4 této informace) se žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří se vrací do Rakouska podle dublínského nařízení, nečelí překážkám, pokud k jejich předání dojde do dvou let po opuštění Rakouska. V případě, že již bylo přijato konečné rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, je nová žádost zpracována jako následná žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí je možné přezkoumat ve správním soudnictví. Při vyjádření se k podkladům žalobkyně a) uvedla, že nic dalšího dokládat nebude. Nicméně by chtěla zůstat v ČR. V říjnu 2022 měla termín porodu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
18. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III „žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III“. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které „není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“

22. Žalobkyně v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Rakouská republika.
23. Ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, *musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“
24. Krajský soud uvádí, že žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu a také tomu, že příslušným členským státem bylo určeno Rakousko, které akceptovalo přijetí žalobkyň zpět. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl v Rakousku byla Informace OAMP (Rakousko) ze dne 13. 1. 2022, která je obsažena ve správním spisu a obsahuje relevantní informace k postavení žadatelů o azyl v Rakousku, a to zejm. k ubytování žadatelů o azyl a poskytování lékařské péče.
25. Krajský soud také poukazuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která ve vztahu k Rakousku zdůrazňuje, že u tohoto členského státu není na místě předpokládat existenci systémových nedostatků v azylových řízeních s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, čj. 9 Azs 17/2018 - 30). Konec konců, žalobkyně samotné uvádějí, že nepovažují tvrzené problémy s podmínkami v Rakousku za natolik zásadní, aby se jednalo o systémové nedostatky.
26. Ke konkrétním žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Především je zapotřebí říci, že veškeré důvody, které žalobkyně proti napadenému rozhodnutí vznáší, se primárně týkají situace žalobkyně a), která měla plánovaný termín porodu v říjnu 2022. Právě od problémů s plánovaným termínem porodu spojuje žalobkyně a) své důvody, proč se nechce vrátit do Rakouska. Z hlediska žalobkyně b) jde pouze o to, že sdílí osud své matky žalobkyně a) jako nezletilá osoba v doprovodu svého rodiče.
27. Mezi účastníky tedy není sporu o tom, že kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bylo v předmětné věci aplikováno správně. Krajský soud tedy vychází z toho, že Rakousko bylo určeno správně jako příslušný členský stát k přijetí žalobkyně zpět.
28. Co se týká namítaných podmínek v Rakousku stran gynekologické péče poskytované žalobkyni a), krajský soud nemá za to, že by měly mít zásadní dopad na situaci rodiny

po porodu dítěte, k němuž se zřetelem ke všem okolnostem již došlo či v době doručování tohoto rozsudku dojde. Nepochybně v Rakousku vzhledem k vysoké úrovni zdravotní péče bude možné, aby žalobkyně a) mohla vyhledat péči ženské lékařky v rámci poporodní péče. Stran neonatologické péče, která bude třeba k narozenému dítěti, krajský soud rovněž nespatřuje zásadní problém, přičemž tento problém ani žalobkyně výslovně nezmínily. Krajský soud poznamenává, že i v Rakousku žije relativně početná komunita muslimů, kteří nepochybně využívají služeb zdravotnického systému. Situace žalobkyně a), která z důvodu svého vyznání požaduje péči ženského lékaře, tedy nepochybně je řešitelná a není nijak výjimečná. Krajský soud dodává, že ani z hlediska transferu žalobkyně a) a její rodiny do Rakouska nejde o zásadní problém. Přemístění se má realizovat pozemní cestou (automobilem), přičemž je samozřejmé, že v případě transferu matky s dítětem v šestinedělí je třeba zajistit, aby byl zcela respektován její zdravotní stav a zdravotní kondice novorozence.

29. Stran tvrzených problémů se stravováním v Rakousku je třeba zdůraznit, že nelze očekávat, že by stravování v přijímacích zařízeních bylo přizpůsobené požadavkům všech národností a kultur, jejichž příslušníci v Rakousku mohou požádat o azyl. Je na těchto žadatelích, aby se přizpůsobili poskytovanému standardu, anebo si stravu zajistili jinak (což také žalobkyně a její rodina udělali). V tom z povahy věci nemůže spočívat žádný důvod, proč by se žalobkyně neměly do Rakouska vrátit.
30. Co se týká tvrzeného nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III, na základě něhož by podle mínění žalobkyně a) měla ČR převzít příslušnost, krajský soud tento názor nesdílí. Podstata žalobní argumentace je vztažena k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neboli tzv. doložky svrchovanosti. Podle tohoto ustanovení platí, že „*odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.*“
31. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se otázkou aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v rámci napadeného rozhodnutí věnoval. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznámá právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první

řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

32. Krajský soud uvádí, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný se věnoval individuálně příběhu žalobkyní ve vztahu k podmínkám aplikace tzv. doložky svrchovanosti. Především vyhodnotil, že žalobkyně nemají na území ČR žádné rodinné ani osobní vazby (s výjimkou známých). Jeho vztah k území ČR tedy nespočívá v žádných relevantních faktorech, jimiž by se měl žalovaný v tomto kontextu seriózně zabývat. Pokud se týká argumentu bezproblémového poskytování zdravotní péče žalobkyni a) lze vycházet z toho, že úroveň poskytování zdravotní péče v Rakousku je v zásadě srovnatelná. Pouhá preference žalobkyně a) a její rodiny stran využití zdravotnických služeb nezakládá rovněž typovou situaci pro užití čl. 17 nařízení Dublin III.
33. Krajský soud shrnuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí namítanými vadami netrpí a případ žalobkyní nevykazuje žádné „okolnosti hodné zvláštního zřetele“, které by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyly v řízení úspěšné, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce